

Milyen a jó vezető(edző)?

Szerkesztői előszó

Életem első szakaszában meghatározó szerepet játszott a sport. Hat-hét évesen az úszással kezdtem, majd nyolc éves koromban áttértem a focira. Ahogy teltek az évek, bekerültem a PMFC utánpótlás csapatába, ahol nagyjából nyolc évet töltöttem el. Ahogy vége volt délután ötkor a foci-edzésnek, jöttem értem a szüleim, és vittek az öt órákor kezdődő karate edzésre. Szerettem az aktív sportéletet, de úgy emlékszem nagyjából tizenhárom éves lehettem, amikor rájöttem, hogy a csapattársaim sokkal jobban szeretik a focit, mint én. Én nem néztem állandóan meccset, nem fújtam kívülről az összes jelentős focicsapat játékosainak a nevét. Éreztem, hogy ettől megváltozik a hozzáállásom és tizenhét évesen egy komolyabb sérülés után abba is hagytam az aktív sportolást. Akkor nagyon nehéz volt meghozni ezt a döntést, kiszakadni az addigi mindennapjaimból, otthagyni azokat, akikkel a hét hét napjából hatot töltöttem.

Visszatekintve – bár nem bántam meg az akkori döntésemet – látom csak igazán, hogy milyen sok dologra megtanított a sport. Itt most csak egyet szeretnék kiemelni ezek közül: azt, hogy egy jó vezető olyan teljesítményt és képességeket tud kihozni az emberekből, amikről nem is tudják, hogy rendelkeznek vele. Volt egy kitűnő edzőm, Somogyvári „Soma bácsi” József, aki a PMFC U16-os csapatánál volt a csapatunk tréner. Nem adott se többet, se kevesebbet a technika és erőnléti edzések területén, mint az őt megelőző és követő edzőim, azonban volt egy dolog, amihez nagyon értett. Ahhoz, hogy ne csak a sportolót, az eredmény hozására „kiképzett gépet” lássa bennünk, hanem azt is, hogy mi van mögötte. Hogy nem csak „ütöni-vágni” kell a játékost, hanem akár leülni vele, és megbeszélni, hogy milyen problémái vannak a magánéletében, ő hogyan látja a problémákat, miként lehetne fokozni a teljesítményt

és kihozni az **emberből** a lehető legjobb teljesítményt, azt, ami benne még rejtve van. Máig hálás vagyok neki azért, hogy megmutatta: ezt így is lehet. Akkor, tőle tanultam meg, hogy mekkora hatása lehet egy embernek, aki a tudását átadja másoknak, és segíti őket a kiteljesedésben, az álmaik elérésében.

A Magyar Coachszemle **Sport, verseny, aktivitás** című lapszáma számomra nagyon fontos, és tanulságos lapszám. Amikor elkezdem összerakni az egyes lapszámokat, mindig úgy érzem, hogy „*de jó lesz majd olvasni, ha készen lesz*”. Jelen esetben nem tudtam addig várni, míg elkészül a mű, és szinte az összes cikket elolvastam már akkor, amikor a kiadványszerkesztő programba importáltam őket. Remélem, hogy a Kedves Olvasó is hasonló lelkesedéssel fogja olvasni jelen lapszámunkat, mivel most is a fenti téma legszélesebb metszetéből válogattuk cikkeinket. Pécsiként külön öröm számomra, hogy a 2014/2-es lapszám **Sikertörténet** rovatának főszereplője a pécsi, ám Európa egyik legsikeresebb kosárlabdaedzőjének tartott Rátgéber László, akivel egy igazán exkluzív interjút készítettünk (az interjú videóverziója is hamarosan elérhető lesz a Coachszemle TV-n). Csetneki Csaba és Szekeres Gyula a coaching és a tánc vonatkozásait vizsgálják cikkeikben,

és ezt az izgalmas témát érinti Daniel Ludeveiggel készített interjúnk is. Bite Barbara írásában élsportolói múltjának tapasztalatairól számol be, és arról, hogyan integrálja a coachingba ezeket a tapasztalatokat. Csillag Zoltántól és Ladányi Zoltántól egy gondolatmontázst olvashatunk arról, hogy coach és edző milyen tapasztalatokkal gazdagíthatják egymás munkáját. Jelen számunkban több érdekes beszámolót is olvashatnak, többek között Mocsai Lajos IV. Coaching Konferencián elhangzott előadásáról is, de tovább folytatódik **Történet** rovatunkban a magyarországi coaching története, amelyhez ezúttal Wiesner Erzsébet szolgál fontos adalékokkal. De ahelyett, hogy tovább sorolnám kiváló szerzőinket, inkább arra invitálom Önöket, hogy tegyenek velünk egy sétát coaching és sport határvidékének területére. Az alábbi csaknem száz oldalhoz tartalmas és kellemes időtöltés kívánok!

Ruszák Miklós
szerkesztő